

PŘÍPADY EVANA WARLOWA

ÚTESY SMRTI

Těla pohřbít můžeš, ale pravdu ne!

RHYS DYLAN

ÚTESY SMRTI

THE ENGINE HOUSE

Copyright © 2022 by Rhys Dylan

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Denisa Streublová, 2026

Cover © Jan Matoška, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7196-7 (pdf)

RHYS DYLAN

ÚTESY SMRTI

PŘÍPADY **EVANA WARLOWA**

PŘELOŽILA DENISA STREUBLOVÁ

VENDETA

KAPITOLA PRVNÍ

Colin Tomlin pohlédl na oblohu a vyhrnul si tři vrstvy rukávů, aby se podíval na hodinky. Počasí se horšilo a oni byli teprve v půli cesty. Pět minut po jedné odpoledne začal balit termosky a krabičky s jídlem a otočil se ke své ženě Julii. „Myslím, že bychom měli vyrazit.“

Tomlinovi patřili k těm větrem ošlehaným šťastlivcům, kteří – asi jako všichni obyvatelé západní Británie – nepotřebovali noviny, aby věděli, že zažívají nejdeštivější měsíc za jednu z vůbec nejdeštivějších zim. Stačilo jim podívat se z okna svého obýváku orientovaného na jihozápad. Každické prosincové a lednové ráno se lidé žijící od Penzance přes Barnstaple, St. David's až po Aberystwyth probouzeli do kvílení větru a prudkých poryvů deště, jenž se valil přes Irské a Keltské moře od Atlantiku. Den co den přinášelo šedivé svítání jednu tlakovou níž za druhou, jako by na pobřeží útočila nějaká živelná bestie. A ten geniální nápad dávat bouřím nevinná jména jako Brendan, Ciara a Dennis všemu jen nasazoval korunu.

Občas ta bestie ale odpočívala. Paprsky slabého neduživého slunce dopadaly na rozbahněná pole, utopená vozidla a domy zničené špinavou vodou, která se vylila ze zdivočelých řek. Během těchto vzácných okamžiků se zkroušení místní dvakrát nerozmýšleli a využili příležitosti uniknout ze svého domácího vězení – což platilo i pro Colina a Julii Tomlinovy, kteří onoho

dne na konci zimy vyrazili do národního parku Pembrokeshire Coast.

Vstali, pozdravili slunce, které se konečně uráčilo ukázat, a rozhodli se takřka vzápětí. Bylo jim lehce přes šedesát a stále se těšili dobré kondici. Touha „vyrazit na pořádnou procházku“ přiměla Julii nachystat sendviče se šunkou a hořčicí, zatímco Colin oprášil pohorky a batohy. V osm třicet už seděli v autě a vydali se na cestu. Trasu z Poppitu do Newportu tvořil neudržovaný a odlehlý úsek pobřežní stezky, dlouhý dobrých dvacet kilometrů. Nicméně výškou útesů i neustálým stoupáním a klesáním to v podstatě odpovídalo výšlapu na Snowdon. Danou trasu si v létě prošli hned dvakrát, ale vlastně už od Vánoc nepodnikli žádný pořádný výlet.

Vyrazili dvěma auty. Colin se držel těsně za Juliiným renaultem až do Newportu, kde zaparkovala u pláže a přisedla si k němu do jejich malého seatu, aby společně zamířili nahoru k Poppit Sands. Kyvadlový autobus Poppit Rocket, který obě místa spojoval, nejezdil každý den ani v létě, natož v zimě, a vzhledem k nevlídnému počasí nechtěl Colin nic riskovat. Uchýlili se proto ke staré fintě: jedno auto nechali na začátku a druhé na konci trasy.

Čas měli výborný. Přibližně uprostřed trasy si udělali přestávku na oběd, v závětří před ostrým pobřežním vichrem. Julia dala jejich pětiletému kokršpanělu Jasperovi hrst sucharů, ale nepouštěla ho z vodítka. Tomlinovi vyslechli už nejeden příběh o roz dováděných psech, kteří se v zápalu lovu racků zřítili z útesu.

Colin si všiml, jak se poslední půlhodinu na západě kupí nízké mraky. Očekával, že před setměním zaprší, ale rozhodně nechtěl zůstat trčet v mořské mlze. Ne když jim zbývaly jen čtyři hodiny světla a před sebou měli ještě skoro deset kilometrů. Tomlinovi toho rána nikoho nepotkali, tedy s výjimkou dvou

turistů daleko vpředu, kteří na jedné z mála odboček sešli ze stezky a pokračovali směrem na Moylgrove. Dál už ležely jen útesy – a právě tam měli manželé zkraje odpoledne namířeno.

„Máme všechno?“ podíval se Colin na Julii.

„Ano. Dáš si?“ Rozbalila ovocnou tyčinku z datlí a meruněk, kterou sama vyrobila.

„Teď ne,“ odmítl Colin. Potom se prohnul v kříži a vzal Jasperovo vodítko. „Tady opatrně,“ zavolal na Julii přes rameno, jakmile vykročil. „Teče tu hodně vody.“

Na podmáčeném povrchu se klikatil bezpočet potůčků, jimž si déšť nacházel cestu do moře. Když tudy šli naposledy, země byla úplně vyprahlá. Dnes se to samé ale říct nedalo.

„Někde jsem četla, že na planetě cirkuluje jen určité množství vody – v neustálém koloběhu deště a vypařování.“ Julia stoupla do kaluže.

„Já věděl, že ty Danovy maturitní poznámky ze zeměpisu ještě přijdou k užitku.“

„A proto mi je nedovolíš vyhodit?“

„Třeba se někomu budou hodit. Vnoučata...“

Julia si odfrkla. „Ale prosím tě. Než my se dočkáme vnoučat, lidi nebudou učebnice potřebovat. Všechno si rovnou stáhnou do hlavy laserem.“

Colin se usmál, ale neotočil se. Věda nikdy nebyla Juliinou silnou stránkou. Představovala jednu z četných odlišností, které je rozdělovaly i spojovaly zároveň – ostatně jako u mnoha párů. Když však došlo na rodinné záležitosti, táhli za jeden provaz, ač by si to Colin nikdy nepřiznal.

„Neboj se, všechno bude. Jordan působí jako milá holka.“

„A to poznáš jak, pod všemi těmi šminkami?“

Colinův úsměv se proměnil v úšklebek. Matky a jejich synové. Kdykoli se řeč stočila na synovu partnerku, jako by se ocitl na tenkém ledě.

Opatrně překročil zurčící potůček.

„Jestli je to pravda – s tou vodou, myslím –, tak už by někdo měl říct těm nahoře, ať ji klidně pošlou někam jinam. My si jí letos užili víc než dost, děkujeme pěkně.“

„Pověz jim to sám,“ odpověděla Julia. „Blíž centrále se zase jen tak nedostaneš.“

Colin neodpověděl. Zastavil se a pohlédl k širé obloze, vodě a okolní krajině. Irské moře se před nimi rozprostíralo do dále až k nekonečnému Atlantiku na jihu a k chladnému zrádnému Severnímu průlivu na opačné straně. Kdyby skočil do člnu a minul Irsko, čekala by ho skutečně dlouhá plavba.

Julia měla talent shrnout věci stručně a trefně. Její ostrý, sarkastický tón se ozval vždy, když ji něco rozladilo – a to jakákoli zmínka o Danielovi a Jordan dovedla zaručeně. Nicméně se nemýlila, když hovořila o této oblasti. Jestli existovalo místo, kde by mohly být linky do nebe volné, bylo to právě tady, na samém konci pevniny, která ustupovala moři. Colin vnímal tu scenérii a počasí a nechal se svými vjemy zcela pohltit, aby si připomněl, jak maličký ve velkém řádu věcí je. Účinkovalo to jako silný protijed proti každé drobné nespokojenosti, které život přinášel.

Možná proto ho na zlomek vteřiny napadlo – ještě předtím, než uslyšeli ten hřmot, země se zachvěla a on se instinktivně chytil skály –, že jim někdo nebo něco skutečně naslouchá. Byla to jen pomíjivá myšlenka, kterou okamžitě přehlušil rachot, jenž sílil, jako když se hrouť obrovská hrouda kamenů, a šplouchnutí něčeho velkého a těžkého, když to dopadlo do vody dole.

Projel jím záchvěv strachu. „Co to...“ Slova mu zamrzla na rtech, sotva se otočil a uviděl Julii, jak ukazuje po cestě kamsi za sebe.

Tam, patnáct metrů od místa, kde předtím seděli a obědvali, se útes odlomil. Země a kameny se stále valily dolů a kutálely se

po odhalení povrchu skály. Tam, kde předtím až od pastvin vzadu vedla stezka, chyběl nyní kus útesu. Colin si v duchu dokreslil skryté procesy. Přírodní zbraně eroze – vítr a déšť – po staletí narušovaly měkkou půdu a nacházely si cestičky do skalních puklin. Nedávné silné deště zřejmě narušily vratkou rovnováhu natolik, že poslaly pořádný kus pembrokeshirskeho útesu do chřtánu nenasytného moře.

„Ještěže jsme zvedli zadek včas,“ zamumlal.

Jasper něco zavětril a vyrazil kupředu. Vodítko vyklouzlo Colinovi z ruky. Pes se štěkotem uháněl zpět k místu, kde stezka nyní končila srázem šedesát metrů vysoko nad zpěněnou hladinou.

„Jaspere, k noze!“ zařvala Julia.

Colin se vrhl za psem, který se – jakmile zaslechl paniku v hlase své paničky – zastavil asi pět metrů od konce stezky. Ale neotočil se. Místo toho zvedl čenich a zavětril ve vzduchu, jako kdyby zachytil vůni odhozeného sendviče nebo sýru, které podél cest tak často lákaly jeho lačné smysly. Ani když k němu Colin dorazil a napjal vodítko, Jasper se nechtěl hnout z místa.

„Pojď sem, ty hlupáčku.“ Colin přitáhl psa k sobě. „Tak pojď.“

Jasper zakňučel.

„Co tam máš? Racky?“

Až tehdy se Colin podíval směrem, kterým pes větril – na to, co upoutalo jeho pozornost, co vyčnívalo mezi kameny ani ne deset metrů od nich.

Nejprve mu nadošlo, co jsou zač ty světlé obrysy a cáry látky. Ale záhy bezděčně zalapal po dechu.

„Coline? Proč tak vyvádíš?“

„Tamhle.“ Colin polkl žaludeční šťávy, které mu stoupaly hrdlem. „Čouhá to ze skály pod námi.“

„Pane Bože,“ zašeptala Julia, když na místo zaostřila.

Ale Colinovi na mysli vytanulo – jako hlavní z mnoha zneklidňujících myšlenek, jež se v něm rázem vyrojily –, že Bůh toto místo už dávno opustil. Žádná bytost s trochou soucitu by nemohla dopustit to, co on a jeho žena toho sychravého zimního dne spatřili na západním pobřeží Walesu.

Ze skály trčela pod úhlem pětáctýřiceti stupňů dvě propletená těla, obě se vztaženými rukama, jako by se modlila k nebi.

KAPITOLA DRUHÁ

Evan Warlow a jeho černá labradorka Cadi už jsou skoro doma. Projíždějí zatáčkami klikaté silnice a po čtyřiceti metrech spatří širokou mýtinu s kamenným domkem. Na prostranství stojí dodávka s nápisem *Davies a Clough, stavební a pokrývačské práce*. Bryn Davies je na střeše a dokončuje poslední práce na úhledné dubové verandě, kterou si Warlow nechal přistavit k zadní části domku. Tam bude o večerech sedávat s pivem a dobrou knížkou, dívat se do polí a na rákosí rostoucí podél řeky až k pobřeží.

Dokonce si tam nachystal malý psací stůl pro případ, že konečně sesmolí ty povídky, o nichž už dlouho přemýšlí.

Jakmile se veranda dokončí – a kluci už ji skoro mají –, nebude se mít na co vymlouvat.

Piš o tom, co znáš – není to trochu klišé? Ale pokud nechce čtenáře dráždit morbidními popisy mrtvých těl hemžících se mouchami a larvami – kterých za život viděl azaž – nebo je ohromovat detaily důkladné a zdlouhavé policejní práce ve formě memoáru, nezbyde mu než se spolehnout na svou představitost. Pořádne nažhavit mozkové závity. Koneckonců má čas, pořád je poměrně mladý. Poměrně. Docela šikovné slovíčko. Ponechává hodně prostoru pro interpretaci. Ve srovnání s penzisty je mladý. Vedle některých vysloužilých pochůzkářů dokonce hodně mladý. Ale v případě těch holobrádků, co

přicházejí z univerzit se svými diplomy z kriminologie a psychologie, to rozhodně neplatí.

Ne že by na něčem z toho teď záleželo.

Trochu ho zašimrá v břiše, když pomyslí na další krok do neznáma. Rychle tu myšlenku zažene a zamíří po štěrk u vstupních dveří. Cadi mu funí u boku.

„Co takhle šálek čaje?“ zavolá Warlow na střechu.

Bryn Davies přestane tlouct kladivem, zvedne hlavu od práce a podívá se dolů. „Šálek čaje nikdy neodmítnu, Evane.“

„A co Alwyn?“

Odněkud zezadu se ozve: „Pro mě kafe, prosím.“

„A sušenka nesmí chybět, co?“

Zpoza hřebene střechy se vynoří Alwynova hlava. Je mu vidět jen prostřední třetina tváře, přes čelo má staženou vlněnou čepici a na bradě a kolem úst mu rostou kučeravé vousy. Krk má širší než hlavu a je to přesně ta šířka, kterou potřebujete, abyste mohli hrát v první řadě místního ragbyového týmu. Mezi chomáči vousů prosvítá široký úsměv. „Tu nikdy neodmítnu, pane Warlow.“

Warlow zavrčí a potřese hlavou. „Vy dva mě s těmi sušenkami co nevidět přivedete na mizinu.“

„Ještě vám budeme chybět, až vypadneme.“ Bryn má také čepici, pod ní charakteristické silné brýle a propadlé tváře silného kuřáka. „Předpokládám, že návštěv sem za vámi moc nezabloudí.“

„A přesně tak to chci.“ Warlow zasune klíč do zámku. „Vlastně jedině dobře, protože pochybuju, že mi po vás nějaký pitomý čaj nebo instantní kafe vůbec zbyde.“

Alwyn se uchechtne.

Uvnitř se díky výkonným kamnům na dřevo drží teplo. Warlow pořádně přiložil, než s Cadi vyrazil ven. Jakmile se zatopí, kuchyně, jídelna a obývací v jednom nikdy neprochladnou.

Dům zdědil Warlow už jako teenager – patřil strýci Gronovi, který si ho původně koupil jako pastoušku s velkým potenciálem. Mělo to být útočiště u pobřeží, kam mohla rodina jezdit na ryby nebo na pláž. Možná i místo, kam odejít na důchod, i když Gronovi bylo tehdy sotva třicet a odchod do penze zůstal jen vzdáleným bodem na obzoru.

Jenže než mohl svůj sen o domácím štěstí naplnit, zemřel.

Warlow si vzpomíná na okamžik, kdy dům viděl poprvé. Strýc mu tehdy hrdě předvedl svou koupi. Ovšem zatímco Gron v něm viděl idylickou zašívárnu, Warlow měl před sebou jen obyčejnou hromadu kamenů a cosi jako dveře. Jediná zeď nestála celá. Připomínalo to spíš mohyly než dům. Zasmál se – a Gron se smál dvakrát hlasitěji. Smích k němu neodmyslitelně patřil, dokud mu neblahý osud nevysál všechnu radost z těla.

Farmář odvedle tvrdí, že dům mohl být postaven ve středověku. Na mapách se objevuje už od čtrnáctého století.

Ffau'r Blaidd. Vlčí doupě.

Skoro čtyřicet let zůstávala chalupa zchátralou ruinou, dokud Warlow nenašel prostředky a čas ji zrekonstruovat do obyvatelného stavu. A slovo rekonstrukce zde znamenalo vybudovat od základů znovu. Ale stačilo postavit silné zdi, střechu a nešetřit hydroizolací, a Warlow najednou koukal, jak útulný domek to může být.

Útulný.

Warlow si odfrkne. To rozhodně není slovo, které by ve spojitosti se sebou kdy použil. Ještě chvíli a začne googlit, kde sežene nejlevněji dýmku a papuče. A přitom donedávna trávil výslužbu v pronajaté maringotce zaparkované na pozemku, aby mohl sám oddřít většinu těžké práce na rekonstrukci.

Ta maringotka měla k útulnosti asi tak blízko jako Nevern k Timbaktu.

Roky sledoval kupu pořadů o stavbě svépomocí a přemýšlel, jak těžké to asi může být. Na vlastní kůži zjistil, že hodně. Ale částečně věděl už od začátku, že to bude náročné a věc si vyžádá veškerou jeho pozornost, což ho vlastně lákalo. Zaměstnal tím tělo i duši, jako kdyby hrál sám se sebou hru, aby se na chvíli zbavil úzkostí, které přišly po odchodu od policie. Z práce, kde ho měli rádi, kde si ho vážili, kde téměř třicet let odváděl slušný výkon.

Ale teď už nikdy nic vyšetřovat nebude.

Tedy kromě těch hromádek v dřevníku, u kterých pořád nedokáže určit, jestli je tam nechávají myši, nebo krysy.

Maringotka je pryč a on s Cadi už tři měsíce žijí v domku. Tři temné, vlhké měsíce. Ale po každé zimě přijde jaro. A s ním nové možnosti objevovat. Jen on, Cadi a všechen čas na světě.

Tedy... téměř. Nikdo nemá všechen čas na světě. Leda by žil ve stroji času. A podle toho, jaké si kdo vylosuje čísla z osudí biologie, genetiky a nemocí, ho jeden dostane do vínků více než druhý. *Tempus fugit*, jak zní okřídlená slova. Čas utíká. Nebo – jak s oblibou pronášel jeden starý seržant před důchodem – čas tiká.

Brzy se Warlow probudí do dne, kdy už nebude muset řešit žádné trubky, tahat kabely nebo spárovat cihly – což ho předtím ani nenapadlo, že by kdy dělal, ale ve skrytu duše v tom našel zálibu. Sem tam se možná namane nějaká zahradní práce, ale půjde jen o základní údržbu. Není přece žádný nadšenec do pěstování vlastní zeleniny.

Jenže zatím kraluje zima. Deštivo a nevlídno, takže na procházku to člověka ven netáhne. Šestnáct hodin tmy. Osm hodin světla. Ale škoda mluvit, protože stejně je tak pošmourno, že ani na psaní není vidět.

A co pak, Evane, co pak?

Zpívat ve sboru? Začít psát blog? Chodit do tanečních?

V duchu tu otázku odkopne, jako kdyby narazil na rozplácenou mršinu na zahradní cestičce; ví, že je to odporné, ale radši se v tom nebude nimrat, aby náhodou nenačichl a nezašpinil si ruce.

Pro rozptýlení si pustí místní zprávy v rádiu, zatímco rozmíchává cukr v šálcích.

Třetí zpráva je o výletnících, kteří našli tělo na pobřežní stezce.

Sevře se mu žaludek a přestane míchat.

Alwynova káva a Brynův čaj chladnou na lince, Warlow přitom napíná uši a oddává se úvahám.

...

Stává se to. Infarkty, mrtvice, pády. Lidé se můžou skácet mrtví k zemi kdekoli a procházka při pobřeží strčí do kapsy i leccjakou posilovnu, pokud jde o zátěž na srdce.

Nicméně reportáž v místních zprávách je příliš stručná. Nezmiňuje, zda má policie podezření, nebo jestli vyloučila „cizí zavinění“ – slavná univerzální fráze, která říká všechno a nic. Nezdá se, že by redakce mezitím stihla vyzpovídat nešťastné turisty, kteří učinili ten „otřesný objev“, a dostat z nich něco pikantního. Vzhledem k ročnímu období a lokalitě se zdá nepravděpodobné, že by se na stezce pohybovali další očití svědci. A teď už policie určitě celou oblast uzavřela.

Warlow uvažuje, kde k nálezu asi došlo. Je to dlouhá stezka – čtrnáct set kilometrů při západním pobřeží země. Nemá ji prochozenou celou, každopádně na jihu absolvoval úseky v oblasti poloostrova Gower, v údolí Glamorgan a na severu zase etapu na poloostrově Llŷn. Trasu podél pobřeží tří jihozápadních hrabství od Amrothu po Aberystwyth však zná jako vlastní boty. To je jeho revír. Po některých z těch úseků chodí každý týden, protože

i když místo jako takové zůstává stejné, pokaždé vypadá jinak. Obloha, moře a počasí tvoří paletu věčně proměnlivé krajiny, která k němu promlouvá. Tam venku, kde je jen poskrovnu lidí a žádné rozptýlení, nachází v téže míře útěchu i úzkost.

Znovu uvažuje nad různými scénáři, jak mohlo ke smrti dojít. Nezkušený turista v sešlapaných botách, co zakopne a rozbije si lebku? Nebo naivní nadšenec, který podcení fyzickou náročnost stezky, a ta se mu odmění infarktem? Anebo jedna z těch už předem ztracených existencí, jež se vydají na procházku bez úmyslu se vrátit? Sbalí si do batohu měsíční dávku léků na předpis a najdou sílu je všechny spolykat a zapít na opuštěné stezce kořalkou. V tu správnou roční dobu má člověk i přes čtrnáct hodin na to, aby se o samotě ve studeném větru od Atlantiku propadl do zapomnění.

Prášky jsou spolykané a život zmařený – teď ať si to vyžerou ti chudáci, co tělo objeví.

Ta stezka je svůdná jako zpěv Sirény, ale nezná slitování.

Nešťastná náhoda, přirozené důvody anebo úmysl – Warlow se dokáže vcítit do všech možností. Také už párkrát zakopl, také se zadýchal na těch náročnějších úsecích. A nastaly i chvíle, kdy ho pohltily hluboké úvahy. Chvilky, kdy byl rád, že je s ním Cadi, protože nebýt jí...

Nechá tu myšlenku plynout a zachytí se jiné. V rádiu mluvili o „těle“ v jednotném čísle. Kdyby jich bylo víc, o „cizím zavinění“ by nikdo nepochyboval. „Těla“ už jsou jiná liga. A právě proto ho zpráva zaujala. Proto mu sepnul radar. I po všech těch letech.

Cadi sedí v kuchyni a sleduje ho. Kdysi četl, že někteří páničkové se svými psy těžko navazují oční kontakt. On takový problém s Cadi nemá. Nechává ji, aby v něm četla jako v knize.

„Chceš mňamku, holčičko?“

Cadi našpicuje uši a nakloní hlavu.

Warlow otevře skříňku pod dřezem a vytáhne starý püllitrový kelímek od jogurtu s víčkem. Hodí Cadi kus spleteného býkovce, ona ho šikovně chytí ještě ve vzduchu a pak s ním odskotačí ke svému pelíšku.

Před více lety, než by si sám přiznal, strávil na stezce hromady času pátráním po ztracených turistech. Nejdříve hledali „pohřešované osoby“ – tak to aspoň sdělovali novinářům –, ale pravda byla taková, že jak se hodiny měnily v dny, hledali už jen těla.

Byly to jednoduché počty.

Jakmile uplynou první hodiny po nahlášení zmizení, začne platit smutné a kruté pravidlo. Čím déle je někdo nezvěstný, tím menší je šance, že ho najdou živého. Zvláště pokud jde o manželský pár ve středním věku, bez finančních problémů, s fungující rodinou, v dobré kondici, bez nepřátel.

Onehdy jako vedoucí vyšetřovatel koordinoval případ pohřešovaných manželů Pickeringových. Páru, jehož nevysvětlitelné zmizení zůstává nevyřešenou záhadou a černým puntíkem v jeho záznamech dodnes. V hloubi duše ví, že jsou mrtví. Ale stejně jako pro jejich příbuzné, tak ani pro něj není tento případ uzavřen.

Bušení kladivem ustalo. Ozve se zaklepání na dveře. Je to Bryn Davies a za ním vrčí nastartovaná dodávka. Odpoledne se zalilo šerem.

„Tak my už pojedeme. Zítra se vrátíme pro lešení.“

„Vařil jsem vám čaj,“ ohlédne se Warlow do kuchyně.

„Mysleli jsme, že jste zapomněl.“

Z dodávky zavolá Alwyn: „Netrapte se tím, pane Warlow. Bryn říkal, že jste si asi dal odpoledního šlofíka. To přece důchodci dělají, ne?“

„Bacha na pus, ještě jsem vám nic nezaplatil!“ předstírá hned Warlow dotčenost a na Alwynově široké tváři se objeví veselý úšklebek.

Bryn mu podává dva ušmudlané hrnky, do kterých jim udělal čaj ráno. „Nevšímejte si ho, Evane.“

„Trochu jsem se zamyslel,“ odpoví Warlow a přebírá hrnky s upřímnou lítostí. „Zítřa dostanete o to víc sušenek.“

Čeká ve dveřích, dokud dodávka Davies a Clough neodjede. Rázem se rozhostí ticho. Poddá se mu a hledí do tmavnoucího soumraku. Vlevo vedle malého trávníku má záhon rozchodníků, jejichž hnědé stonky jsou po deštích uplynulého měsíce zplihlé a slizké. Moc teď nerostou, ale ještě je neostříhá. Když přijde mráz, budou vypadat zajímavě. Jako miniaturní stromečky se sněhovou čepicí.

Než se vrátí dovnitř, rozchodníky pustí z hlavy.

Možná by měl někomu zavolat. „Vyčmukat informace“ o těle na stezce, jak by řekli v jednom z té hromady krimiseriálů, které sleduje na Now TV. Na chvíli se zarazí a přemýšlí. Ví, že to neudělá. Působil by moc vlezle. Jako důchodce, co strká nos tam, kam nemá. Pamatuje si, jak hákliví jsou vyšetřovatelé na své případy. Jak jim zalezou pod kůži a stanou se jejich součástí.

Ne, nezavolám, rozhodne se. Tady už dobojoval. Vzdal se nároku, když v padesáti odešel do výslužby – k překvapení všech a ke zklamání mnoha. Warlow zůstává dodnes trochu zaskočený a upřímně dojatý, když si vzpomene, jak v práci na jeho odchod reagovali. Nemyslí ani tak šéfy – komisaře ze dvou různých oddělení, kteří se ho snažili přimět, aby zůstal, a slibovali mu povýšení –, jako spíš sekretářky, pomocný personál, kolegy a uniformované policisty, z nichž někteří dokonce ronili slzy, přáli mu všechno dobré a opakovali, jak moc jim bude chybět.

On už se ale rozhodl a necouvl.

Mohli mu klidně nabídnout dvojnásobný plat, a jeho odpověď by stále zněla *ne*.

Když se ho ptali proč, vytasil se s obvyklými uvěřitelnými výmluvami. Rád by se věnoval jiným věcem, život, to není jen práce, chce si ho užít, dokud je ještě mladý. Blablabla. Na prvním místě pak uváděl rekonstrukci domku. Warlow to podával takto, protože nikdo – a už vůbec ne jeho kolegové – nepotřeboval znát skutečný důvod. Ten, který přišel v dárkovém balení v podobě nemocničního vyšetření před dvěma a půl lety.

Opravdu už je to tak dlouho? Samozřejmě že ano, do háje. A přesto si ten okamžik pamatuje na den, hodinu, ba i minutu přesně.

Daroval krev, jako už mnohokrát předtím. O týden později mu zničehonic zavolali. Něco našli ve screeningových testech a chtěli, aby se sešel s hematologem na konzultaci a kvůli dalším testům. Cítil se v pořádku, snad jen trochu unavený. Ale když se v práci dělo něco velkého, dřina až nadoraz byla standardem. A zrovna byl uprostřed vyšetřování vraždy. Z jezera poblíž čističky v Pwll, přímořské vesnici nedaleko Llanelli, vylovili tělo a zjistili, že dotyčného někdo uškrtil, než ho hodil do vody. Dlouhá pracovní doba, špatné stravovací návyky, klasika. Dokázal to vydržet, protože věděl, že nakonec, až adrenalin opadne, se svalí do postele jako mrtvola. Nedostatek spánku k jeho povolání patřil.

Nicméně na konzultaci s hematoložkou doktorkou Emersonovou šel. Na tuto pozici jí muselo být přes třicet, ale šéfin-spektor Warlow by jí hádal nanejvýš čtrnáct. Situaci mu však vysvětlila s výrazem, v němž se zračila moudrost starších, než na kolik vypadala. S výrazem odpovědného člověka, který ví, že jeho sdělení může druhým ve zlomku vteřiny docista změnit život.

Warlow doufal, že během své kariéry oplýval aspoň trochu podobnou energií, když musel lidem oznámit tu nejhorší zprávu.

Ale ačkoli to zažil na vlastní kůži, stále nebyl připravený na to, ocitnout se v opačné roli.

To člověk nikdy není.

KAPITOLA TŘETÍ

Detektiv inspektorka Jess Allanbyová sedí v kanceláři komisaře Siona Buchannana a čeká, až nadřícený, pohled upřený na obrazovku počítače, dočte. Napsala denní zprávu a zadala ji do systému. Nyní si Buchannan zprávu projíždí v databázi HOLMES.

„Jenom jeden identifikační doklad?“ zeptá se.

„Průkazka do autobusu ve vnitřní kapse mikiny. Trochu ji poškodila voda, ale je zatavená v plastu a jméno zůstalo čitelné.“

Buchannan se na Jess krátce podívá. „V jakém stavu jsou těla? V pokročilém rozkladu?“

Jess přikývne. „Máme oblečení, kůži, vlasy, ale z rysů obličeje už nezbylo nic. Zubní záznamy a DNA jsou v procesu.“

Buchannan se opře a zírá na strop. Je to mohutný muž. Široký a vysoký. Zjizvené uši prozrazují, že kdysi nejspíš hrál ragby jako rojník. Má bledou pleť, prořídle zrzavé vlasy a pihy. Přezdívá se mu Bukanyr. Allanbyová nemá ponětí – a nehodlá se na to ptát –, jak za svou dlouhou kariéru k té pirátské přezdínce přišel. Ale nepřijde jí zcestná. Buchannan je jejím naprostým opakem. Ona má i na podpatcích sotva metr sedmdesát a místo jizev jí lalůčky zdobí peckové náušnice. Bledá také není. Tmavé vlasy a šedé oči zdědila po své toskánské babičce, přestože vyrůstala v Manchesteru, městě, kde spolu soupeří červení a modří. Kde oblečení špatné barvy ve špatné hospodě může vyvolat nepřátelské pohledy, či přímo násilí. Kde rivalita je životní styl.

Ale toto je Wales. Nový domov. Tady se hraje s míčem jiného tvaru. Za osm měsíců u jednotky Dyfed-Powys už si stačila o ragby doplnit značné mezery, protože místní ten sport řadí skoro na roveň náboženství. Brala to jako investici do neznámé kultury. Snažila se pochopit, jakým způsobem ragby ovlivňuje náladu starousedlíků. Pochopit pondělní euforii po vítězství národního týmu v turnaji Šesti národů, ale také zachmuřené ticho, když naopak prohrají.

„Novináři už mají jasno.“ Buchanan se zakloní na židli.

„Ti se nenechají brzdít něčím tak bezvýznamným, jako jsou důkazy.“ Jess se unaveně pousměje.

„Exhumace?“

Jess přikývne. „Na místě je archeolog. Zachovat místo nálezu v původním stavu je docela výzva.“

Buchanan přimhouří oči. „Nemůžeme už dál čekat.“

„Ne, pane.“

Rozhodnutí padlo. Buchanan se předkloní. „Odteď případu velíte vy jako zástupkyně vedoucího vyšetřovatele. Pusťte se do toho.“

Jess z toho mravenčí podél páteře. Chce se usmát. Chce máchnout pěstí do vzduchu. Ale uvědomí si, že by to působilo nepatřičně. Buchanan by na jakékoli triumfální projev pohlížel s nelibostí. Přesto je to pro ni milník, který si zaslouží oslavu. Pozice vedoucího vyšetřovatele vraždy se bude v životopise vyjímat dobře.

Pokud se případ ukáže jako závažnější, přejde do vyšetřovací kategorie A, přičemž vedoucí roli převezme někdo jiný. Pravděpodobně sám Buchanan. Zatím to ale má ve svých rukou ona.

Žádný velký případ jí za osm měsíců u jednotky do klína nespadl. Ale za rok se má účastnit speciálního výcviku pro vedoucí vyšetřovatele Hydra. Ostatní inspektoři a šéfspektoři

jsou ponořeni do probíhajících operací. Jednotka Dyfed-Powys zoufale potřebuje víc akreditovaných vyšetřovatelů. Jess zase potřebuje co nejvíc zkušeností s velkými případy a po úspěšném absolvování kurzu získá národní akreditaci. Takže tento případ musí pořádně popadnout za pačesy.

„Hned, pane.“

„Seznamte se se spisem o Pickeringových – o tom pohřšovaném manželském páru. A ještě něco: chystám se na jeden telefonní hovor, který by mohl být užitečný. Možná úplně změni hru.“

„Povíte mi víc?“ Jess zvedne obočí.

Bukanýr se poškrábe na bradě svým velkým ukazovákem. „Nemá smysl zabíhat předem do detailů. Třeba to ani neklapne, ale možná z toho pro vás taky vyplyne nějaká spolupráce.“

Jess pokrčí rameny. „Jsem pro.“

Vstane. Bukanýr zůstane sedět. Je to úleva. Bez sedmi centimetrů má dva metry a jeho kancelář není navržena pro dva lidi, natož pro dva a půl.

„Dobře. Spoléhám na vás, Jess. Vypadá to na pěkný oříšek,“ dodá komisař.

Jess vyjde ven, zavře za sebou dveře, a sotva udělá dva kroky, sevře ruku v pěst. Na chodbě čeká mladší a menší žena, opírá se o zeď. Když uvidí Jess, narovná se.

„Tak co?“

Jess nasadí naoko formální tón. „Takže, detektiv seržantko Richardsová, je čas zřídit vyšetřovací štáb.“

Obě se usmějí. Není to vítězství. Ještě ne. Jen reagují na vítaný příliv adrenalinu. Mají za sebou dlouhý den. Obě pracují u počítače v nevětrané kanceláři a Jess se poštěstilo vydat se na dalekou cestu na pobřeží bičované větrem.

To by vyčerpalo každého. Ony už ale unavené nejsou.

Představa pátrání po vrahovi je nabíjí energii.

...

V médiích už se nemluví o „těle“, nýbrž o „tělech“.

Warlow sleduje večerní zprávy v šest se zvýšeným zájmem, i když v příběhu stále zoufale postrádá detaily. Zatím se veřejnosti nepotvrdilo, komu nalezená těla patří. Ale spekulace sílí. Na obrazovce znovu běží archivní záběry, jak policie prohledává pole. Jsou jen ilustrační, nepocházejí z případu Pickerinových. Pomyšlení, že je možná jediný v zemi, kdo o tom ví, ho deprimuje. Komu na tom vůbec záleží?

Zavrtní telefon. Zvedne ho. Ozve se jeho mladší syn Tomos.

„Čau, tati.“

„Ahoj, Tome.“ Syn absolvuje stáž na ORL v londýnské nemocnici Northwick Park. Je v jednom kole, ale obvykle se ozývá o víkendu. Tento nečekaný telefonát vzbudí ve Warlowovi mírné rodičovské obavy. „Všechno v pořádku?“

„Na mobilu jsem četl zprávy o těch turistech, jak našli těla na stezce.“

„Tak už je to i v celostátních zprávách?“

„Jo. Má to něco společného s tvým případem?“

Tvým případem.

„Nevím. Na takové dohady je moc brzy.“

„Takže tě nikdo nekontaktoval?“ Z Tomova hlasu zaznívá zájem i obavy.

„No, zatím ne. Ale pochybuju, že by se mi někdo obtěžoval bušit na dveře. Nezapomeň, že jsem *bývalý* policista.“

„Jasně, ale novináři...“

Warlow na novináře zatím nepomyslel, ale hned mu docvakne, před čím ho chce Tom varovat. Samozřejmě, chlapec má pravdu. Novináři by mohli začít kroužit kolem jako hyeny, když obklíčí slabý kus stáda. Má pocit, že je víceméně mimo jejich hledáček, ale najít se ho nepochybně pokusí.

„Nic jim k tomu neřeknu.“

„Ale zvědavý jsi, ne?“

„Jestli se ukáže, že je to ten sedm let pohřešovaný pár, tak to pak jo, jsem zvědavý.“

„Stejně mi to přijde divné. Jestli to jsou oni, jak se dostali do té jeskyně? Tohle zní jako skvělý námět na knihu, tati.“

Warlow se uchechtne. Kdyby mu to navrhl kdokoli jiný, odbyde ho. Ale rodina má výjimku. A Tom ho vždycky povzbuzoval. Naproti tomu Alun, jeho starší syn, který vyletěl z hnízda při nejbližší příležitosti a nakonec získal místo v důlní společnosti ve slunném Perthu v Západní Austrálii, si myslí, že se zbláznil, když šel do předčasného důchodu, a bojí se, že se začne nudit. Ani jednomu však neřekl skutečný důvod, proč odešel. Na tento rozhovor ještě není připravený.

„Je to zajímavé, přiznávám.“

„Neláká tě zavolat nějakému kolegovi a zjistit víc?“

To je lehká otázka. „Ne. I tak kolem toho tisk natropí dost velký cirkus. Nepotřebují dalšího otravného klauna.“

„Ani klauna s hromadou zkušeností?“

„Svůj červený nos jsem už pověsil na hřebík, Tome.“ Warlow podobné lichotky nesnáší, a tak otočí list. „Jak je v Northwick Parku? Vyprávěl jsem ti, že jsem v Harrow vyšetřoval případ, když jsem sloužil ještě u Metropolitní policie? S tamní školou to nemělo nic společného. Šlo o ošklivé pobodání. Je to už nějakých dvacet let.“

Tom se rozpovídá o tom, jak se v týdně měl. Používá spoustu odborného žargonu, kterému Warlow nerozumí, ale nepřerušuje ho. Je na oba syny hrdý. Toma do medicíny nikdo nikdy netlačil. Zajímal se o ni sám už od deseti let, kdy dostal svůj první dětský fonendoskop. Hovor sklouzne ke sportu a ragby. Tom už nehraje. Medicína a směny v nemocnici nejdou s pořádným tréninkem dohromady. A bez tréninku se

člověk snadno zraní. Teď místo toho chodí plavat a do posilovny.

„S mámou všechno dobré?“ zeptá se Warlow jako obvykle. Není v tom žádný stesk, spíš zdvořilost a také chce dát Tomovi najevo, že mu na ní pořád záleží. Že doufá, že jeho bývalá žena má svoje pití pod kontrolou.

„Je v pohodě“, odpoví Tom tónem, který naznačuje, že zas tak v pohodě není.

Warlow s Denise už téměř tři roky nemluvil. Manželství skončilo ještě dva roky předtím.

Rozešli se tak přátelsky, jak jen se dva lidé, kteří se přestali milovat, rozejít mohou. Rozdělili si výtěžek z prodeje domu a jeho penzijní fond. Domek v Pembrokeshiru patřil Warlowovi dávno před svatbou, takže nikdy nespadal do společného jmění. Warlow byl rád, protože se nechtěl o nic handrkovat. To není jeho styl. A zbylo mu dost, aby mohl začít s rekonstrukcí.

S Denise si jenom píšou. Rodinné záležitosti, úspěchy kluků, zprávy o společných známých nebo příbuzných. Veškerá komunikace se nese ve zdvořilém duchu, bez emocí a intimity. Jako na konci manželství, předtím než skončilo. Oběma to tak vyhovuje. Rezervovaná zdvořilost. I když – jakmile se Denise pořádně napije vodky, zdvořilost jde stranou. Tom ho uklidní a rozhovor se stočí k domku a opravám. To je bezpečné téma a cesta, která vyústí v přirozený závěr.

Telefonát nicméně Warlowovi přinesl podněty k zamyšlení. Pokud ho novináři kontaktují, nic jim neřekne. Na nástěnce vedle lednice mu visí číslo na Bernice Meechovou – tiskovou mluvčí jednotky Dyfed-Powys. Nad její jméno si napsal *Rotvajler*.

Usrkne červeného vína primitivo. O víkendech si většinou dá pár piv ke kari nebo smaženému filé s hranolky, ale přes týden volí spíš víno nebo gin s tonikem. A ne každý večer. Obrátí

se zpátky k televizi, kde běží dokument o rybnících v Hampsteadu, a nechápe, jak někdo může dobrovolně plavat v hnědé vodě mezi kachnami a husami. V jedné knize psali, že husy kálí až stokrát za den. Všimne si, že jen několik plavců potápí hlavu, a zkouší si představit, jak by reagovali, kdyby si omylem lokli. Už jen kvůli té představě má radost, že dokument viděl. Když mu zabzučí telefon znovu – tentokrát je to zpráva na whatsappu –, napadne ho, že Tom na něco zapomněl.

Ale nezapomněl. Píše sám Sion Buchannan.

Máme nálezy na pobřežní stezce. Můžeme si promluvit?

Odepíše.

Jasně.

O minutu později telefon zazvoní.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Warlow hovor přijme a na druhé straně linky se ozve Bukanýrův hluboký baryton.

„Evane, díky, žes mi to zvednul.“

„Žádný problém, Sione.“ Dřív by ho oslovoval „pane“, ale teď už ne. Teď si tykají.

„Všechno v pohodě?“

„Ano.“

„Prima. To rád slyším.“ Znělo to upřímně. Bukanýr je dobrý chlap i přítel. Warlow si ho velice váží.

„Předpokládám, že víš, proč volám.“

„Kvůli Pickeringovým?“

„Ano. Čekáme na potvrzení, ale u jednoho z těl se našel doklad. Průkazka na autobus pana Pickeringa.“

Warlow si povzdechne. „Sakra.“

„Asi tě to moc nepřekvapuje, co?“

„Ne, ale... díky, žes mi dal vědět.“

„Nemáš zač. Podívej, nebudu ti lhát, nevolám jen tak ze zdvořilosti.“

Warlow napjatě čeká. Buchannan si na okolky nepotrpí. Jde rychle k věci.

„Vůbec nestíháme, Evane. Znáš se s Jess Allanbyovou?“

„Ne.“

„Ach tak. Tužil jsem, že jste se minuli. Je dobrá. Převeleli ji z Velkého Manchesteru. Přijímací řízení zvládla levou zadní.

Tohle bude její první velký případ u nás. Počkáme na pitvu, ale vsadil bych boty, že to nebude hezký pohled. Co myslíš?”

Po další pauze Warlow souhlasí. „Že bych si přisadil.“

Chození okolo horké kaše už bylo dost a Buchannan zamíří rovnou na komoru. „Volám, abych se tě zeptal, jestli by ses k nám kvůli tomu nechtěl vrátit.“

Warlow si odfrkne. „To asi nepůjde, Sione.“

„Poslouchej mě. Jak je to vlastně dlouho, cos odešel? Šestnáct měsíců?“

„Osmnáct.“

„Vím o nejméně šesti odděleních, která by tě z fleku brala.“

Svým způsobem jde o kompliment, ale Warlow se obměkčit nenechá. „Zrovna ty víš, proč nemůžu.“ A mluví pravdu – ze všech bývalých kolegů v Dyfed-Powys se Warlow svěřil jen Sionu Buchannanovi. Jako s jedním z mála si s ním dodnes občas sedne na kafe a proberou život u policie.

„Ne, to teda vážně nevím. Říkáš, že je ti dobře, takže si umím představit, jak se v té své pastoušce asi baviš. Nechci tě zpátky na plný úvazek. Mluvím o konzultacích. Ten případ znáš líp než kdokoli jiný. Jess Allanbyové to fakt pálí, ale ušetřil bys jí hromadu času, kdybys nám vypomohl. Sám si urči, v jakém rozsahu.“

„A proč neřekneš Caldwellovi?“

Warlow svých slov okamžitě lituje, i když zároveň tak trochu doufá, že komisař odpoví něco ve stylu: *Protože je to tvrdohlavý blbeček*. Taková malichernost. Buchannan místo toho řekne: „Protože on i ostatní kluci mají plné ruce práce.“

„Víš, že normálně bych pomohl hned...“

„To vím.“

Warlowovi vadí, že to musí vysvětlovat, ale přesto to udělá.

„Pak je ti taky jasné, proč nemůžu. Na konci už jsem musel našlapovat po špičkách. Nic se nezměnilo.“

„Cením si tvé zodpovědnosti, Evane. Ale tady by ses držel víc v pozadí, ne jako předtím. Promyslel jsem to ze všech stran. A riziko pro ostatní...“

„Je sice minimální, ale je tu,“ dokončí za něj Warlow větu.

Buchannan si povzdechne. „Neptal bych se, kdybys si nebyl jistý, že dělám správnou věc.“

„Pro koho?“

„Pro Pickeringovy.“ Bukanýrova slova jsou rána na solár.

„Musím si to promyslet.“

„To obvykle znamená ne.“

„I tak musím.“

„Aspoň si promluv s Jess.“

Oba vědí, že Warlow nemá právo mu nevyhovět. Takové odmítnutí by mohlo být vnímáno jako maření vyšetřování. Povinnost spolupráce s policií neplatí jen pro podezřelé.

Buchannan zatlačí na pilu. „Nějaký hajzl ty dva chudáky zavraždil na stezce, Evane. Zavraždil je a dobře schoval. A teď nás osud přizval dovnitř, abychom věci přišli na kloub.“

Má pravdu. Ve Warlowovi vzplane malý plamínek, ale on ho hned uhasí sprškou humoru.

„Kristepane, Sione. Cos to zase četl za knížku?“

Buchannan se uchechtne. „Chyběl mi tenhle tvůj oslnivý důvtip.“

„Měl bys chodit víc mezi lidi.“

„Nápodobně.“ Buchannan se na chvíli odmlčí. Když nepříjde žádná reakce, nasadí smířlivý tón. „Jess Allanbyová se ti bude líbit. A vezme s sebou tvou největší fanyнку, Catrin Richardsonovou.“

„Na úplatky neslyším. Něco jsem si slíbil.“

„Vyspi se na to.“

Oba zavěsí. Warlow vstane, nepřítomně zírá na telefon a pak zase na televizi. Jeho mysl těká mezi vnitřními úvahami

a tím, co vidí. Na obrazovce panuje leden a otužilci se zrovna snaží před plaváním prolomit led na hladině hampsteadského rybníku. Warlow si v duchu neodpustí ironickou poznámku, že si vedou lépe než Bukanýr během jejich hovoru. Ale ví, že to není fér. Za posledních dvanáct měsíců měl i jiné telefonáty. Jiné žádosti, aby přehodnotil svůj odchod do důchodu. Nábor se nedaří. Nedostatek peněz se týká všech jednotek. Aspoň že ho Buchanan nepožádal, aby pracoval s Caldwellem.

Chová vůči němu silnou zášť. Silnější, než kdo vůbec tuší, včetně Buchannana. A má k ní své temné důvody.

Mel Lewis, detektiv seržant, s nímž Warlow sloužil skoro patnáct let, jednou Caldwellu označil za poklad. A pak s upřímným opovržením dodal: „Jen ho zakopat na opuštěném ostrově a navždy na něj zapomenout.“

Zasměje se, ale úsměv se mu z tváře rychle vytratí.

Ten plamínek uvnitř se opět rozhoří.

Váhá hlavně proto, že už se s Caldwellem nechce nikdy ocitnout v jedné místnosti.

Vyspi se na to, poradil mu Bukanýr. Tak schválně.

...

Skutečně se na to vyspal. I když špatně.

Když se druhého dne v sedm ráno podívá Warlow na předpověď počasí, zjistí, že až do večera by nemělo pršet. Hodí na pánev vejce a rajčata a umíchá si je se sýrem k snídani, vypije dvě kávy a v devět už míří s Cadi na pobřeží. Džíp zaparkuje zhruba na půli cesty mezi Aberporthem a městečkem Cardigan.

Pláž u osady Mwnt s osamělým bílým kostelíkem bývá v létě turistickým lákadlem. Warlow ví vše o neúspěšné vlámské invazi z roku 1155, ke které došlo právě na tomto pobřeží. Dříve se tato událost připomínala každou první lednovou neděli jako

Sul Coch y Mwnt. Doslovný překlad z velštiny by zněl Rudá neděle v Mwnt, ale obvykle se samozřejmě označuje jako Krvavá neděle. Zůstává ironií osudu, že moře, které omývá zdejší břehy, je Irské, a přitom zde se Krvavá neděle odehrála mnohem dříve než v Dublinu nebo Derry.

Na západ odtud leží ostrov Cardigan a právě tím směrem se Warlow s Cadi vydá. Potřebuje si pročistit hlavu. Hovor s Buchannanem ho rozhodil víc, než by předpokládal. Dneska je tu výletníků jen pár, avšak po pěšině nad pláží, která vede na Kavčecí stezku po útesech, kráčí sám s Cadi.

Kavče. Toto podivné slovo označuje příslušníka krkavcovitých s červeným zobákem. Zřejmě jde o docela vzácný druh. Ptáci ale Warlowa nezajímají, tedy pokud nejsou nadívaní šalvějí a cibulí a nepodávají se s pečenými bramborami a šťávou z výpeku. To je pak má docela rád.

Málokdo sem chodí, protože cedule jasně oznamují, že dál po útesech už cesta nevede. K velké nelibosti turistického klubu stezka obchází útesy vnitrozemím kvůli vleklému sporu mezi vlastníkem půdy a místní radou.

Nicméně i když uzavřená, stezka tu pořád je. Nehostinná a nebezpečná. Pod ní se prudce svažuje třicetimetrový sráz na pobřeží, a tak Warlow nechá Cadi na vodítku, i když pochybuje, že by ji to ke srázu lákalo.

O půl kilometru dál se pobřeží stáčí dovnitř. Cesta tento ohyb kopíruje a vede těsně podél útesu. Přes skalnatý převis není břeh dole vidět. Muž a pes ignorují ceduli *VSTUP NA STEZKU ZAKÁZÁN* a míří nahoru k brance v plotě.

Odtud stezka zase pozvolna klesá dolů do rokliny. Warlow rozváže hrubý provaz na brance, otevře petlici a vstoupí na louku, kde se dříve musely pást krávy, soudě podle hlubokých otisků kopyt. V tuto roční dobu tu žádný dobytek není, a tak vyrazí podél oplocení až do horního cípu louky, kde se zastaví.

Louka se před ním táhne dolů až na konec rokliny. Údolí se zužuje a úbočí se zdvihají. Na každé straně se krčí jedno stavení. To, které je k němu blíž, má zahradu, plot a několik drobných hospodářských budov. Napočítá tři osly v ohradě a hejno slepic, které kvokají okolo kurníku.

Stavení na protější straně rokliny je zřícenina. Jde o průmyslovou památku, desítky let opuštěnou.

Warlow si vše prohlíží. Obě budovy zná dobře. Tu blíž k němu postavili jako ubytovnu pro zaměstnance vápencového lomu, a proto se jí přezdívá Vápencová bouda. Ta vzdálenější, zvaná Strojovna, kdysi sloužila k přepravě kamene a vápna mezi roklinou a nebezpečným pobřežím.

Neví, kdo vlastní Vápencovou boudu nyní, ale bydleli tu Pickeringovi, než zmizeli. A zrovna když o tom přemýšlí, ze zadní části domu vyjde žena a zadívá se jeho směrem. Je mladá, odhadem kolem pětatřiceti, štíhlá, v holínkách a prošívané bundě, zpod čepice jí čouhají světlé vlasy. Vypadá jako někdo, kdo pečuje – nebo se aspoň zajímá – o osly. Warlow bezděčně zvedne ruku na pozdrav. Žena mu také zamává, ale jsou od sebe příliš daleko, aby se slyšeli, i kdyby křičeli. Po chvilce žena vyjde k oslí ohradě a ohlíží se přitom na Warlowa přes rameno.

Vypadá nervózně, pomyslí si Warlow. Ale když žijete na takovém místě, máte na to plné právo. Zvláště jste-li natolik šilení, že tu žijete sami.

Jako by mu četl myšlenky, vynoří se z domu další člověk, oblečený do nepromokavé bundy, džín a holínek. Tentokrát je to ale muž. Vysoký, tmavovlasý a přes ústa má šálu. Warlowa si nevšimne. Vejde do jedné z hospodářských budov.

Warlow už v ní byl. V kůlně i v samotném domě, nejednou. Během pátrání po pohřešovaném páru vedl tým, který dům Pickeringových doslova převrátil naruby. Tak to tehdy aspoň někdo prohlásil a představa naruby převráceného příbytku mu

utkvěla jako hořká připomínka toho, jak nesmyslně málo věcí tehdy zjistili. Jak moc vyšlo policejní pátrání po tom, co se skutečně stalo, vniveč.

A teď tu stojí znovu. Shlíží dolů na nemovitost, která v dnešní době ochrany přírody a krajiny nemá nárok zaujmout takovou jedinečnou a idylickou polohu. Kdyby se o ni po druhé světové válce nestaraly dvě samotářské sestry – jedna spisovatelka, druhá malířka –, zůstala by z ní, stejně jako ze Strojovny, opuštěná ruina. V současnosti by už nebylo možné získat povolení k přestavbě. Stará kamenná budova, přístupná pouze po polní cestě, je usazená v zářezu strmého svahu. Uprostřed zimy na ni a Strojovnu jen zřídka dopadnou sluneční paprsky. Na druhou stranu severní orientace budovu chrání před vichřicemi a dešti, které přicházejí od Atlantiku.

Cadi mu sedí u boku. Je trpělivá, ale Warlow cítí, že nemá ani ponětí, proč se zastavili na tomto osamoceném místě. Kdyby se ho mohla zeptat, těžko by jí dal uspokojivou odpověď. Vzpomene si, jak včera odbyl Toma, a dovolí si pokrytecký úsměv.

Před nikým si na nic nehraješ, Warlowe.

Je tu proto, že... protože si chce to místo připomenout. Chce vědět, jestli se v domě Pickeringových usadil někdo nový. Po zmizení manželů zůstal dlouho prázdný a pak se Warlow doslechl, že se budova pronajímá k rekreaci. Ale podle pytlů se stavebním materiálem na dvoře to vypadá, že se tu plánují změny.

Příbuzní mohou požádat soud o vyřízení dědictví až sedm let poté, co byli pohřšovaní naposledy spatřeni živí. Přičemž dnes už je to skoro sedm a půl roku, co Pickeringovi zmizeli.

Cadi tiše zakňučí. Začíná se nudit.

Dole u Strojovny se nic neděje, zůstává opuštěná.

Warlow se vrátí k plotu u útesu. Stezka pokračuje k dřevěnému mostu, který překlenuje nejvyšší část rokliny. Je částečně

zřícený a rozhodně ne bezpečný, ale přes potok se dá i tak dostat. Nyní se Warlow nachází níže než onen kamenný dům a rozvodněná bystřina mu hučí pod nohama. Překoná potok, vyšplhá na svah a ohlédně se. Vidí akorát na horní cíp pozemku Pickeringových. Odtud jsou patrné známky stavebních prací.

Na laminované cedulce připevněné ke sloupku si Warlow přečte omluvu od Správy přírodních zdrojů za přerušení trasy. Opuštěná stezka pokračuje ještě tři kilometry a za jeho zády skalnatý výběžek Pen Yr Hwbyn zakrývá výhled na Mwnt. Nevidí žádná kavčata, ale nad hlavou mu krouží rackové.

Už viděl, co vidět chtěl. Nemá důvod jít po stezce dál. Ale podobná místa ho přitahují, a tak zůstává stát, se psem u nohy, a hledí na šedou a široou hladinu moře, na ten neustálý pohyb. Jako by se pod ní plazil neklidný had. Přemítá o samotě, kterou někteří turisté vyhledávají. O tom, jak snadné je podcenit počasí, terén a oddat se klamným představám.

Nad těmito věcmi uvažoval i tehdy, když vyšetřoval zmizení Pickeringových.

Ale stejně jako před sedmi a půl lety odpovědi nenacházel ani ve vzduchu, ani na zemi, ani ve vodě.

Cadi našpicuje uši a otočí se. Zaujalo ji něco u rokliny, něco, co postřehne jen ona svými psími smysly. *Že by nějaké zvíře?* napadne Warlowa. Položí jí ruku na hlavu.

„Co tam máš, holka? Králíka? *Cwningod?*“ Často přepne do velštiny, když mluví na psa. Cadi nereaguje a uhne před jeho rukou, nechce se uklidnit.

Člověk by snadno uvěřil, že zavětrila něco jiného.

Warlow si odfrkne a vysměje se vlastním myšlenkám. Není to poprvé, co se Cadi na procházce chová takto. Ale jen na této stezce. A jen když jsou úplně sami. Kdyby byl neurotický, mohl by si pomyslet, že vidí, slyší nebo cítí něco, co on ne. Wales představuje území opředené legendami, a toto pobřeží zvlášť.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Útesy smrti**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.